

POSTANOWIENIE

Dnia 17 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku S. W., A. S. G., E. S., J. J. i J. J.

przy uczestnictwie A. S. i E. S.

o ustanowienie służebności drogi koniecznej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 września 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców J. J. i J. J.

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 16 grudnia 2020 r., sygn. akt IV Ca [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od wnioskodawców na rzecz uczestników kwotę 240,- (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Dla

skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Skarżący powołując się na oczywistą zasadność skargi odwołują się przede wszystkim do wydania przez Sąd drugiej instancji postanowienia, które ustanawia służebność, która nie pozwala na swobodny dostęp do drogi publicznej w rozumieniu art. 145 k.c. i przedstawia wywód na uzasadnienie zarzucanych uchybień.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z samej jej treści wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie. Oznacza to, że z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub czynności procesowych sądu, wynika jaskrawa sprzeczność wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa. O ile bowiem do uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawy są usprawiedliwione, o tyle do przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędna jest jej oczywista zasadność w wyżej przedstawionym rozumieniu. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wnioskodawcy powołują się na okoliczność, że służebna droga ma szerokość 6 m a od wjazdu na nieruchomość oznaczoną numerami 85/1, 85/2 i 88/4 droga ma 3 m szerokości i znajduje się przed nią zakręt o kącie 45 stopni, co nie pozwala na wjazd większych pojazdów mechanicznych takich jak karetka pogotowia, straż pożarna, samochód dostawczy, sprzęt budowlany, samochód osobowy o szerokości większej niż 2,6 m czy szambiarka.

Wskazać trzeba, że droga konieczna, obecnie kwestionowana przez wnioskodawców, została ustanowiona przez Sąd pierwszej instancji i jej przebieg

nie został zmieniony przez Sąd drugiej instancji. Wnioskodawcy nie składali apelacji od postanowienia Sądu Rejonowego, co świadczy o tym, że zaakceptowali parametry ustanowionej drogi koniecznej. Apelację złożyli jedynie uczestnicy ale jej skutkiem było jedynie sprecyzowanie oznaczenia nieruchomości i oznaczenia drogi koniecznej oraz zmiana wysokości wynagrodzenia za ustanowienie służebności. Wskazywane przez wnioskodawców okoliczności dotyczące braku swobodnego dostępu do drogi publicznej pojawiły się dopiero w postępowaniu kasacyjnym, co jest sprzeczne z art. 398¹³ § 2 k.p.c., również z uwagi na związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Analiza wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że zachodzi wskazana przesłanka, bo twierdzenia skarżących w świetle motywów zaskarżonego postanowienia nie pozwalają na przyjęcie, że nastąpiły uchybienia przepisom prawa o charakterze elementarnym, mającym charakter oczywisty i widoczny *prima facie*.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z 13 § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 5 pkt 3 i § 10 ust, 4 pkt 2 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015, poz. 1800 ze zm.).